

Leo Trotskij

Till kamraterna i Spartakusförbundet

9 mars 1919

Det är med största beredvillighet och glädje som jag åtar mig förslaget från kamrat Albert, delegat från tyska kommunistpartiet, att skriva några rader till den tyska partipressen.

Likt alla ryska marxister var jag under min tid som politisk flykting anhängare av den tyska socialismen, och jag deltog under ett antal år efter bästa förmåga i den tyska partipressen. Med särskild tillfredsställelse griper jag an denna möjlighet att förnya mitt samarbete – under de rådande, extremt förändrade förhållandena.

Under dessa år har den hegelianska¹ historiens mullvad ihärdigt grävt sina underjordiska gångar; mycket av det som en gång stod fast ligger nu i ruiner – mycket av det som var svagt, eller verkade vara så, har nu blivit mäktigt. Moskva brukade helt riktigt betraktas som världsreaktionen förkroppsligad. Idag har Moskva blivit mötesplatsen för den Tredje kommunistiska internationals kongress. En gång i tiden kunde jag endast besöka Hohenzollerns Berlin genom att använda ett förfalskat pass. (Låt mig nu så här i efterhand be om ursäkt till den preussiska monarkins värderade gendarmer som idag fullgör rollen som republikens väktare). Idag ...förresten, inte ens idag kan Berlins portar ännu anses öppna för en rysk kommunist. Jag hoppas emellertid att vi inte ska behöva vänta på att dessa portar öppnas lika länge som vi väntat fram till nu. Det har även skett vissa förändringar i den tyska socialdemokratien.

Kamrat Albert bekräftar det vi aldrig tvivlat på, nämligen att de tyska arbetarna följer den ryska arbetarklassens kamp inte bara uppmärksam utan med glödande sympati. Varken borgarklassens skandalösa förtal eller Karl Kautskys mest lärda kritik har fått dem att överge denna sympati.

Från Kautsky har vi hört att även om arbetarklassens erövring av den politiska makten råkar vara ett socialdemokratiskt partis uppgift, så har det ryska kommunistpartiet inte kommit till makten genom de portar och ej heller vid tidpunkt som angetts i Kautskys recept, och därför måste sovjetrepubliken överlämnas till Kerenskij², Tsereteli³ och Tjernov⁴ för att korrigeras och reformeras.

Kautskys pedantiska och reaktionära kritik måste verka desto mer oväntad för de tyska kamrater som levde vid tiden för den första ryska revolutionen och läste Kautskys artiklar⁵ under åren 1905-06. Vid den tiden insåg och erkände Kautsky (det är sant, inte utan Rosa

¹ Hegel – den största tyska filosofen under 1800-talets första hälft. Hans framstående insatser var systematiseringen av den dialektiska karaktären i naturens och samhällets utveckling. Kärnan i Hegels doktrin består i att förstå att oorganiska, organiska och sociala bildningar uppstår, utvecklas och förstörs.

² Kerenskij – medlem i socialistrevolutionära partiet, valdes som ombud till den fjärde duman. Efter februarirevolutionen 1917, som störtade tsaren, blev han den främsta representanten för småborgerliga försoningsmännen. ”Kerenskijism” har blivit en synonym för en övergångsperiod mellan borgerlig demokrati och upprättandet av proletariats diktatur.

³ Tsereteli var en av de framträdande mensjevikerna från Georgien, ombud till andra duman. Efter februarirevolutionen blev han en av ledarna för de s k ”revolutionära försvarsvännerna” och blev Post- och telegrafminister i koalitionsregeringen.

⁴ Tjernov var grundare av och den mest framträdande ledaren för socialistrevolutionära partiet. Under det första imperialistiska kriget iklädde han sig tillfälligt zimmervaldismens täckmantel. Efter februarirevolutionen satt han som jordbruksminister i Kerenskijns regering.

⁵ Hänvisningen här gäller Kautskys pamfletter: [Den ryska revolutionens drivkrafter och dess framtidsutsikter](#) (ett svar på en enkät som skickats till framstående socialistiska ledare av Plechanov), *Jordfrågan i Ryssland*, *De ryska och amerikanska arbetarna*, *De revolutionära perspektiven*, osv. I dessa pamfletter och artiklar stödde Kautsky bolsjevikerna.

Luxembourgs välgörande inflytande) att den ryska revolutionen inte kunde fullbordas genom en borgerligt demokratisk republik, utan att den pga klasskampens nivå i landet och pga kapitalismens internationella förhållanden måste den leda fram till arbetarklassens diktatur. Vid den tiden uttalade sig Kautsky uttryckligen för en arbetarregering med socialdemokratisk majoritet. Han kom inte ens på tanken att klasskampens faktiska förlopp skulle vara beroende av någon sorts övergående och ytlig kombination av politisk demokrati. Kautsky förstod då att revolutionen för första gången skulle väcka de miljonhövdade bonde- och medelklassmassorna; och detta dessutom inte i ett slag utan gradvis, skikt för skikt, så att när den avgörande stunden i kampen mellan proletariatet och den kapitalistiska borgarklassen var inne, då skulle de breda bondemassorna fortfarande stå på en ytterst primitiv politisk utvecklingsnivå och skulle rösta på de mellanliggande partierna och på så sätt endast spegla bondeklassens efterblivenhet och fördomar. Kautsky förstod då att proletariatet, när detta genom revolutionens logik hade erövrat makten, inte helt godtyckligt kunde senarelägga denna handling till en obestämd framtid, eftersom en sådan självförnekelse endast skulle bana väg för kontrarevolutionen. Kautsky förstod då att proletariatet, när det tagit den revolutionära makten i egna händer, inte kunde överlåta revolutionens öde till de minst medvetna och slumrande massornas flyktiga stämningar vid en given tidpunkt, utan tvärtom skulle omvandla hela statsmakten som koncentrerats i deras händer till en mäktig maskin för att upplysa och organisera de mest underutvecklade och omedvetna bondemassorna. Kautsky förstod att om man sätter etiketten ”borgerlig” på den ryska revolutionen och därmed begränsar dess uppgifter, så skulle det vara liktydigt med att förbli bottenlöst okunnig om vad som händer under solen. Han erkände helt korrekt – tillsammans med Rysslands och Polens revolutionära marxister – att i den händelse att det ryska proletariatet skulle ta makten före den europeiska arbetarklassen så skulle det utnyttja sin ställning som härskande klass till att göra sitt yttersta för att befrämja den proletära revolutionen i Europa och i hela världen – om så bara för att rädda den ryska revolutionen genom att göra denna till en integrerad del av den europeiska revolutionen och på så sätt påskynda Rysslands övergång till ett socialistiskt system. Alla dessa världsperspektiv var givetvis genomsyrade av den marxistiska lärans verkliga anda. Och varken Kautsky eller vi gjorde dem vid denna tid på intet sätt avhängiga av hur eller på vilka bondeklassen eventuellt skulle rösta i valet till den s k konstituerande församlingen i november-december 1917.

Idag när perspektiven som utarbetades för 15 år sedan har förverkligats, vägrar Kautsky att utfärda en dopattest för den ryska revolutionen på grund av att den inte auktoriserats av den borgerliga demokratins politiska departement. Ett förvånande faktum! Vilken otrolig förnedring för marxismen! Man kan med fullständigt berättigande säga att Andra internationalens sammanbrott hittar ett ännu mer motbjudande uttryck i denna kälkborgerliga inställning hos dess framstående teoretiker gentemot den ryska revolutionen än den gjorde när den röstade för krigskrediterna 4 augusti 1914.⁶

Under ett antal årtionden förespråkade och försvarade Kautsky tanken på social revolution. Idag när revolutionen är här, då ryggas Kautsky tillbaka i skräck. Han förnekar sovjetmakten i Ryssland, han är fientligt inställd till det kommunistiska proletariatets mäktiga rörelse i Tyskland. Kautsky påminner om en skollärare som år ut och år in, inom ett kvalmigt klassrums fyra väggar fortsätter att för sina elever upprepa en beskrivning av våren och sedan, när han under slutet av sin lärarkarriär råkar snubbla i naturens sköte på våren, då känner han inte igen våren, utan drivs till vanvett (i den mån vanvett går för sig för lärare) och börjar bevisa att det i naturen råder största oreda, m a o att den riktiga våren inte alls är någon vår för den sker mot

⁶ Den 4 augusti 1914 röstade den socialdemokratiska fraktionen i den tyska riksdagen för krigskrediter vilket man kort innan hade tagit avstånd från i offentliga uttalanden.

naturens lagar. Hur bra är det då inte att arbetarna inte lyssnar till ens de mest auktoritativa pedanterna, men väl till vårens röst.

Vi den tyska filosofins lärjungar, Marx' lärjungar förblir, tillsammans med de tyska arbetarna, är övertygade om att revolutionens vår kommer helt i enlighet med naturens lagar och i överensstämmelse med Marx' teori, ty marxismen är inte ett överhistoriskt rött kindergarten, utan en social analys av en faktiskt pågående historisk process' vägar och metoder.

Vi fick dessutom höra av kamrat Albert att de revolutionära tyska arbetarna förkastade dessa anklagelser som på sin tid riktades mot oss av precis samma kautskistiska Oavhängiga parti som anklagade oss för att vi ansåg det möjligt att sluta Brest-Litovsk-freden med den segerande tyska militarismen. Bernstein⁷ spred på sin tid litterära verk vari han inte enbart utsatte vårt fredsfördrag med Hohenzollerns diplomater för hård kritik, utan även lät sin kritik åtföljas av de mest förtäckta insinuationer. Han anklagade oss – varken mer eller mindre – för att medvetet ha vilselett de ryska arbetarna om att den tyska revolutionen var oundviklig – enbart för att dölja våra intriger med Hohenzollerns regering. Jag avstår från att hänvisa till det faktum att dessa ”marxismens teoretiker”, som anser sig själva vara genuina realister och visa män, för några månader sedan inte insåg det oundvikliga i Tysklands sociala katastrof, medan däremot vi ”utopister” hade förutsett det ända från krigets första dag. Men är det inte en häpnadsväckande enfald att förkunna att den tyska revolutionen är omöjlig, dvs att tillstå den mäktiga tyska militarismens orubblighet, samtidigt som man kräver att regeringen i ett försvagat land som Ryssland till varje pris borde fortsätta att – tillsammans med den engelska imperialismen – föra krig mot Hohenzollern? Enligt Bernstein och Co. var vi skyldiga till att misslyckas med att ensamma ta itu med kampen mot den tyska imperialismen och istället förlita oss på det tyska proletariats aktiviteter. Men återigen visade det sig att vi hade rätt. Tvärt emot pedanters och lärares logik har den tyska arbetarklassen gjort upp med monarkin och rör sig längs den rätta vägen mot att helt krossa borgarklassens styre. Jag har olyckligtvis inte haft möjlighet att fastställa huruvida de engelska och franska bernsteinarna nu anklagar den tyska arbetarklassen för att den tvingas acceptera en fred med den anglo-franska imperialismen. Men vi ryska kommunister betvivlar inte för ett ögonblick att den fruktansvärda fred som nu världens banditer påtvingat det tyska folket kommer att ge återverkningar som kommer att åsamka Ententens härskande klasser stora skador.

Eftersom argumentet om den ryska arbetarklassens diktators illegitima födelse inte utövar något stort inflytande på de tyska arbetarna, förs nu ett nytt argument fram för att förtala den ryska revolutionen. Sovjetregeringen, märk väl, har som mål att invadera Ostpreussen med Röda armén. Vi tvivlar inte på att även detta påhitt, som sprids av politiska bluffmakare för att skrämja och lura idioter, helt saknar trovärdighet bland tyska arbetare. Det är vår välgrundade mening att vi kommer att fullgöra vår plikt för den internationella revolutionen om vi bevarar arbetarklassens styre över den ryska jorden. Denna uppgift kräver enorma ansträngningar och revolutionära självupppoffringar av det ryska proletariats. Fram tills nu har vår Röda armé framgångsrikt klarat sina uppgifter. Under de senaste sex månaderna har den befriat ett område på 700 000 kvadratkilometer med en befolkning på 42 000 000 själar från vitgardistiska förbrytarband. Vi är övertygade om att arbetarnas och böndernas armé inte enbart kommer att upprätthålla den socialistiska makten i detta territorium utan även sopa rent i de provinser i den federativa republiken där borgarklassens makt fortfarande upprätthålls med hjälp av utländska imperialister. Vad gäller Tyskland anser vi att uppgiften att omvandla landet till en socialistisk republik först och främst är den tyska arbetarklassens sak. Just därför

⁷ Bernstein är opportunismens teoretiker till vars namn är knutet till den teoretiska revidering av marxismen som inleddes 1896-97. Bernstein tjänade som reformismens teoretiker under 25 år. Under tiden mellan de två världskrigen spelade han inte någon betydande politisk roll.

ligger denna sak i fasta och pålitliga händer. Vi skickar våra innerliga hälsningar till de tyska proletärerna och ber dem tro på att de aldrig har varit så nära och kära varje rysk kommunist hjärta som de är idag, när de under otroliga umbäranden i kampen mot förrädare och kappvändare, med vägen översållad med deras bästa förkämpars livlösa kroppar som Liebknecht och Luxembourg, uttröttligt och modigt marscherar mot den slutliga segern.

9 mars 1919

Översättning: *Per-Olov Eklund*